

Sygn. akt IV U 1011/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jacek Witkowski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 26 października 2016 r. (Nr (...))

w sprawie K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1011/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 października 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 57 w zw. z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 11 października 2016r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy, a ponadto w dziesięcioleciu poprzedzającym dzień złożenia wniosku o rentę ubezpieczony nie udokumentował żadnych okresów składkowych i nieskładkowych.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony K. S., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy. Wskazano, że decyzja ta jest oparta na błędnym orzeczeniu Komisji Lekarskiej. Ubezpieczony, powołując się na swój zły stan zdrowia, wyjaśnił, że nie może podjąć zatrudnienia, a z uwagi na stan majątkowy nie jest w stanie wykonać prywatnie badań takich jak rezonans magnetyczny, TK, EEG bądź innych specjalistycznych badań. Wnioskodawca wskazał, że został arogancko i lekceważąco potraktowany przez lekarzy orzeczników, co może wiązać się z jego działalnością opozycyjną. Jego zdaniem zły stan zdrowia neurologiczny i psychiczny ma podłoże przyczynowo-skutkowe w pobiciu z 1982r. Bez leków neurologicznych i psychotropowych nie byłby w stanie w ogóle funkcjonować (odwołanie wraz z załącznikami, k. 1-9 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, a nadto wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k. 10-10v akt sprawy).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

K. S., ur. (...), w dniu 20 lipca 2016r. po raz kolejny wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 1-3v a.r.). Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 14 września 2016r. stwierdził, że nie jest on niezdolny do pracy (orzeczenie z 14.09.2016r., k. 12 a.r.). Od powyższego orzeczenia ubezpieczony złożył sprzeciw, w związku z czym został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która rozpoznała u niego zmiany organiczne w (...), bóle i zawroty głowy bez istotnego zespołu neurologicznego, a także okresowy zespół bólowy kręgosłupa L-S bez istotnej dysfunkcji ruchowej. Orzeczeniem z 11 października 2016r. Komisja Lekarska ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw, k.29-34 akt lekarskich; orzeczenie Komisji Lekarskiej z 11.10.2016r., k.14 a.r.). Powołane orzeczenie stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 26 października 2016r. odmawiającej K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ponadto organ rentowy wskazał, że w dziesięcioleciu poprzedzającym dzień złożenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy nie zostały udokumentowane przez wnioskodawcę żadne okresy składkowe i nieskładkowe (decyzja z 26.10.2016r., k.29 a.r.).

Zgodnie z art.57 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 887) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w powołanym przepisie okresach albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 w/w ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Podkreślenia wymaga, że w postępowaniu, którego przedmiotem jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, koniecznym jest ustalenie stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, z którym to stanem związana jest przedmiotowa niezdolność do pracy. Natomiast stan zdrowia osoby ubezpieczonej bezsprzecznie jest okolicznością, dla której ustalenia, niezbędne są wiadomości specjalne, wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy. Kluczowa dla tego rodzaju spraw okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nim niezdolność do pracy – w przypadku sporu co do tej okoliczności - nie może być ustalana przez Sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłoszonych przez strony postępowania. Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby ubezpieczonej.

Ustalając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłych neurologa, psychiatry i psychologa. Powołany zespół biegłych rozpoznał u ubezpieczonego bóle i zawroty głowy naczyniopochodne, okresowy zespół bólowy kręgosłupa L/S na podłożu zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych, podejrzenie zmian zwyrodnieniowych biodra lewego (do diagnostyki) oraz organiczne zaburzenia osobowości i zachowania. Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia neurologiczne wymagają dalszego leczenia, lecz nie powodują niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Schorzenie narządu ruchu nie skutkuje ograniczeniem ruchomości kręgosłupa, nie rozpoznano objawów korzeniowych i ubytkowych – istotnych funkcjonalnie – a wnioskodawca wymaga okresowego leczenia farmakologicznego i rehabilitacji, lecz nie powoduje to niezdolności do pracy zarobkowej. Przeprowadzone badanie psychiatryczne i wykonane testy psychologiczne przemawiały za rozpoznaniem u ubezpieczonego organicznych zaburzeń osobowości i zachowania. Dysfunkcje mózgowe na podłożu

zmian organicznych w (...) ujawniają się w sferze emocjonalno-motywacyjnej oraz poznawczej, jednak charakter i stopień nasilenia objawów psychopatologicznych nie powoduje u niego długotrwałej niezdolności do pracy. Wobec powyższego powołani biegli uznali K. S. za zdolnego do pracy, a ich stanowisko jest zgodne z orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 11.10.2016r. (opinia, k. 19-19v a.s.).

Analizując powyższą opinię, Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny dowód w sprawie, gdyż wydana została po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego. Opinia jest spójna, logiczna i należyście uzasadniona. Strony postępowania, w tym ubezpieczony, nie zgłosili do niej żadnych zastrzeżeń ani nowych wniosków dowodowych. Co prawda ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z treścią opinii, ale nie przedstawił merytorycznych uwag, które podważyłyby prawidłowość zaprezentowanego stanowiska biegłych co do jego zdolności do pracy.

Na marginesie Sąd zwrócił uwagę, że Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17 marca 2016r. wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 185/16 oddalił apelację K. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 21 grudnia 2015r. w sprawie IV U 753/15 oddalającego odwołanie ubezpieczonego od poprzedniej decyzji omawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powołane rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zostało wydane na podstawie opinii biegłych, którzy uznali ubezpieczonego za zdolnego do pracy. Stanowisko to jest zbieżne z wnioskami wypływającymi z opinii sporządzonej w niniejszej sprawie, co również wskazuje, że stan zdrowia ubezpieczonego nie uległ przez ten okres pogorszeniu w stopniu, uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy.

Wobec braku stwierdzenia u ubezpieczonego przez powołanych w sprawie biegłych niezdolności do pracy, nie została spełniona przesłanka warunkująca przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określona w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazać przy tym należy, iż wszystkie przesłanki nabycia prawa do renty wymienione w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione kumulatywnie, aby prawo to mogło zostać przyznane. Tym samym w przypadku, gdy ubezpieczony nie spełnił pierwszej z wymienionych przesłanek bezprzedmiotowe stało się badanie pozostałych wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 2-3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, odwołanie podlegało oddaleniu.